

Prológus

Coruscant, Curbaq tér, 600 nappal a geonosisi csata után

Ez voltam hát.

Így néztem ki. Legalább egyszer az életben mindenkinek látnia kellene saját magát egy idegen szemszögéből.

Egy Jedi tartott felé, az egész fickó csupa barna köpeny és buzgó áhítatosság volt; hiányzott a fonata, szóval a fiatalsága ellenére már nem lehetett padavan. Csapatokat fog irányítani. Vagy legalábbis aktív szolgálatba lépett, gondolta Jusik. A hozzá hasonló veteránok mindig előre gondolkodtak. A háború miatt. Szakmai ártalom.

Meg akarta ragadni a vállát, hogy megkérdezze, mennyire tartja igazságosnak a háborút? Mennyire tartja becsületesnek? Csak-hogy, ha egy teljes páncélba öltözött mandalori megszólította volna, a fickó valószínűleg pánikba esik – főleg, ha megérzi, hogy a páncélt egy hozzá hasonló Erő-használó viseli. Senki sem figyelt fel Jusikra. A Coruscanton a mandaloriak csak idegenek voltak. Fejvadászok. Egy gazdasági menekült kisebbség tagjai a sok ezer faj között, amelyek a Galaxis fővárosában gyűltek össze.

A Jedi körülnézett a tömegben. Lehet, hogy megérezte a jelenlétem?

Jusik eltűnt a bevásárlók és turisták tömegében. Különös, már-már obszcén dolog volt látni, hogy mindenki úgy sietett a dolgára, mintha nem épp egy ronda háború második évében jártak volna. És persze, ők ezt nem is érezték. Minden tekintetben valaki más háborúja dúlt; másféle lények vívták más világokon.

Nem coruscanti polgárok küzdöttek a csatatereken. A klón katonák sehol sem számítottak helyi polgárnak. Nem rendelkeztek törvényes jogokkal. Csak tárgyak voltak. Ingóság. Katonai tőke.

Senkinek sem kellene hagynia, hogy ez megtörténjen. A leginkább egy Jedinek nem kellene hagynia.

A fiatal férfi már csak néhány méterre volt Jusiktól. Annyira komoly és elkötelezett! Néhány hónappal korábban még ő is ilyen volt.

Egy járókelő lopva megbámulta a páncélos alakot. Jusik érezte a nyugtalanságát. Amikor köpenyben járkált a városban, mindig azt hitte, hogy mások csak a segítőkészségét látják. Már tudta, hogy nem így volt. Inkább láttak benne olyasvalakit, akiben nem bízhattak meg, aki érthetetlen hatalommal bírt, akit nem választottak meg, mégis formálta az életüket a színpalak mögött.

Ha tudták volna, hogy képes vagyok átformálni a gondolataikat, elmenekültek volna előlem.

A Jedi a közelében haladt el, de nem ismerte fel Jusikot. Úgy bámult bele a sisak T alakú szemrésébe, mintha a páncélos alak galléron ragadta volna. Ahogy elmentek egymás mellett, Jusik érezte a fickó zavarodottságát – nem is csak zavarodott volt, hanem félelem töltötte el. Az Erő-használó mandaloriak rajta lehettek a legrosszabb rémálmainak listáján.

Vicces, de valaha az én listámon is rajta voltak.

Jusik érezte, hogy a Jedi utánafordult, és vergődve, kérdésektől gyötörve elindult visszafelé a tömegben. Mielőtt elérhette volna, hogy megkopogtassa a vállát – becsületére legyen mondva, hogy legalább megpróbálta –, Jusik szembefordult vele.

A fickó hátrahőkölt. Amit látott, az nem illett ahhoz, amit érzett. – Maga meg miféle szerzet? – kérdezte.

– Valaki, aki meghúzta a vonalat. Magával mi a helyzet?

– Te Jusik tábornok vagy...

Tényleg ennyire nyilvánvaló? Persze, egy Jedinek az lehetett. A Rendben mindenki tudta, hogy Bardan Jusik kilépett. Ez volt az egyetlen válasz, amit ismert; minden porcikájával behódolt egy életformának. Előbb a Jedikének, azután a mandaloriakénak.

Jedi-mesterei arra tanították, hogy ne elégedjen meg a félmegoldásokkal.

– Már nem – válaszolta Jusik.

– Kiléptél a háború kellős közepén. Egy olyan háborúban, amelyet neked is meg kell vívnod! – mondta a férfi. Meglepett volt, neheztelt, és közben félt is a renegáttól. – Hogyan árulhattál el minket? – kérdezte.

Vajon kit értett „minket” alatt? Csak a Jediket? Vagy a klónokat is?

– Azért léptem ki, mert ez így nem helyes – felelte Jusik. Nem lett volna szükséges elmondania, de az őszinteség mellett döntött, személyessé tette a választ, és nem adott lehetőséget a fickónak, hogy elfojtsa a lelkiismeretét. Így folytatta: – A Rend rabszolgasereget használ. Kiléptem, mert nincs értelme harcolni bármilyen gonosz ellen úgy, hogy közben a sajátunkkal helyettesítjük. Te is ezt teszed. Minden reggel meghozod ezt a döntést. Egy hit, amit kedved szerint felfüggeszthetsz, valójában nem hit, hanem hazugság.

Ó, ez elevenbe talált. Jusik érezte, hogy a Jedi nyugtalansága megtöbbbszöröződött.

– Én sem szeretem ezt jobban, mint te! – ellenkezett a Jedi. Látszott, hogy magán érzi a járókelők tekintetét. – Ám, ha kilépek, mint te, attól még a Tanács politikája vagy a háború menete nem fog megváltozni.

– A te háborúd megváltozna tőle. De gondolom, csak parancsokat teljesítesz.

Jusik már tisztán látta, hogy minden, ami eddig történt a Galaxisban, és minden, ami ezután fog megtörténni, az egyéni döntések közötti számtalan kapcsolódási pontból eredt. Igen vagy nem, ölni vagy életben hagyni, túlélni vagy feladni. Örökkön-örökké ezek a döntések és a döntések egymáshoz való viszonyai formálták a pillanatokot. Egyetlen ember döntése is számított. Minden egyes lény döntései folyamatosan kapcsolatban álltak milliárdnyi másik lény döntéseinek a hálózatával; ez volt maga a létezés.

– Szükségünk van minden tábornokra, akit csak össze tudunk hívni – mondta a férfi. Lehet, hogy büntudatot akart ébreszteni a renegátban. – Iszonytató sötétség közeleg. Érzem.

Jusik is érezte.

A távolban derengett megfoghatatlanul. Olyan érzés volt, mint ha valaki titkon követte volna. – Akkor tegyél valamit a saját sötétséged ellen! – kérte Jusik.

– Például csatlakozzak egy zsoldosbandához? – kérdezte a fickó. Jól látható undorral mérte végig a páncélt. – A verőlegényekhez? A barbárokhoz?

– Mielőtt belefulladász a nagy ájtatosságba, Jedi, esetleg megkérdezheted saját magadtól, hogy kiért harcolsz?

Fierfek! Jedinek neveztem, gondolta Jusik. Sikerült teljesen elszakadnia a Rendtől. A férfi arcvonásaira néma rémület ült ki, és a renegát úgy hagyta faképnél, hogy tudta, soha többé nem találkozhatnak. Azt is tudta, hogy a háború csak bánattal járt.

Meghoztam a magam döntését. A klón katonákkal ellentétben ő megtehetette. Úgy döntött, hogy a Galaxis vigyázzon saját magára, ő pedig megmenti azokat, akiket a civilizált világegyetem az állatoknál is kevesebbnek tartott. Ez volt a leghelyesebb. Minden Jedinek így kellett volna tennie.

Közeledett a leszámolás napja. Jusik ezt is érezte. És azt is tudta, hogy nem akadályozhatja meg. Ellenben megvédhette a szeretteit.

Ez is egy döntés volt. Dönthettem, hát megtettem.

Első fejezet

Szóval, ki tudhatja egyáltalán, hogy volt-e Jangónak több fia is, vagy hogy ő maga hány éves lehetett? Ugyan már, Spar! Ideje találnod egy helyet a Manda'yaimban! A kisujjadat sem kell megmozdítanod hozzá. Legalább addig játszd el Fett örökösét, amíg összeszedjük magunkat, és akkor mindenki tudni fogja, hogy még mindig itt vagyunk.

Fenn Shysa próbálta meggyőzni a dezertőr Spart (A-02 mélységi felderítőt) Jango Fett halála után, hogy adja ki magát Fett fiának és örökösének

Mes Cavoli, Középső Gyűrű, nagyjából ötven évvel a Geonosisi Csata előtt

– Felkelni! Fel és futás, te kis chakaar, vagy én rángatlak fel!

A zsoldostáborból felgöndörödő füst alig néhány száz méterre volt, de Falin Mattran számára akár száz kilométerre is lehetett volna. Nem bírt felkelni. Nem bírta folytatni. Négykézláb állt, levegőért kapkodott és minden izma égett, de nem sírta el magát.

Majdnem hét éves volt. Talán hat éves és tíz hónapos, de a háború már kitörölte a számokat a fejéből.

– Nem bírok... – zihálta.

– Dehogynem! – válaszolta Munin Skirata, ez a természetes férfi foltos, zöld páncélban és olyan fegyverrel a kezében, amely fémgolyókat lőtt ki. Főlé hajolt és fülsüketítő hangon kiabált sisakján keresztül, amelynek T alakú szemrése először megijesztette

Falint: – Tudom, hogy képes vagy rá! A Surcarison egyedül voltál és túlélted! Nem egy kuati parkban sétálgatsz, úgyhogy shebset fel és futás, te lusta kis nibral!

Ez nem volt igazságos, de az élet általában nem volt igazságos. Falin szülei meghaltak, és a fiú gyűlölte az egész világot. Abban nem volt biztos, hogy Munin Skiratát is gyűlölte-e, de ha ott helyben megölhette volna a férfit, hát megtette volna. Csak a ki-merültség állította meg. Már majdnem nyúlt a töréért, amelyet apja testéből húzott ki, amikor rádöbbsent, hogy Papa már soha- sem fog felébredni, bármilyen elszántan próbálkozik. Azért nem húzott fegyvert, mert egy karral már nem bírta volna magát meg- támasztani.

– Meg tudod csinálni, ha tényleg akarod! – kiáltott rá ismét Munin. – Csakhogy te nem akarod, és ezért vagy nibral! Tudod, mi az a nibral? Vesztes! Selejt! Hulla! Felkelni!

Falin csak egyvalamit akart; megmutatni, hogy nem lusta vagy selejt. Az apja sohasem nevezte ostobának. Az anyja sem. Szeret- ték és biztonságot teremtettek, de már mindketten elmentek. Fa- lin küszködve kiegyenesítette a derekát, feltérdelt, azután talpra állt. Inogva és rogyadozó térdekkal kereste meg az egyensúlyát, azután ismét futásnak eredt.

– Ezt már jobban szeretem! – mondta Munin mellette kocog- va. – Gyerünk! Egy-kettő!

Falin úgy érezte, hogy a lába már nem tartozik a testéhez. Olyan sokat futott, hogy a lába nem hallgatott rá többé; futni akart tovább, de a két láb csak botladozva lépegetett, nem talált ritmusra. A tüdeje pihenésért sikoltozott, de Falin nem állt meg, mert nem akart nibral lenni. Nem akart a vesztesek közé tartozni.

A tábor annyira volt az otthona, mint bármelyik másik pont a Galaxisban. Minden nap új helyre költöztek, ahol este álomba zokogta magát az öklével a szájában, nehogy a mandaloriak meg- hallják és kisbabának tartsák a sok sírás miatt.

Látta a mando katonákat a táborban; mind álltak és őt figyel- ték. Mind páncélt viseltek. Még a nők is edzett harcosok voltak, és a páncél sokszor elfedte a különbségeket nem csak férfi és nő között, de ember és humanoid között is.

Falin parancsot adott a testének, hogy menjen tovább, de az nem hallgatott rá. Elhasalt. Eldőlt, mint egy zsák.

Ha megpróbált felállni, kövek éles szélé vágott a tenyerébe, és a karja feladta a küzdelmet. Arcán a csalódottság könnyei patakzottak. Még mindig túl messze volt a cél, de fel kellett kelnie és be kellett fejeznie.

Nem vagyok lusta! Nem leszek nibral! Nem hagyom, hogy még egyszer így nevezzen...!

– Semmi baj, ad’ika – mormolta Munin mellette, miközben a karjánál fogva felsegítette. Felvette és oldalt a csípőjére ültette, mint akinek teljesen megszokott dolog gyerekeket vinni. Elindultak a tábor felé. A kiabálás után az átmenet nélküli kedvesség összezavarta a fiút. – Jól csináltad, ad’ika. Minden rendben – mondta Munin.

Falin olyan erősen csapott oda, ahogy csak tudott, de kicsi ök-le ártalmatlanul visszapattant a vastag páncélról. Fájt, de nem akarta, hogy Munin lássa ezt rajta. – Gyűlöllek! – mondta. Már biztosan tudta. – Ha nagyobb leszek, megöllek.

– Erre fogadni mertem volna – felelte a férfi. Valószínűleg mosolygott is a sisak alatt. – Egyszer már megpróbáltad.

A többi mandalori még mindig őket figyelte, egy részük sisakot viselt, mások nem. Itt már befejezték a háborút. Várták a hájót, hogy elvigye őket a bolygóról.

– Meg akarod ölni azt a fiút? – kérdezte egy férfi, és összeborzolta Falin haját. Jun Hokannek hívták, és épp gihaalt falatozott, azt a borzalmas halszerúséget; vibropengéjével lemetszett egy-egy darabot a hústömbről és úgy dobta be a szájába, ahogy mások a gyümölcsöt eszik. – Szegény shab’ika! Mintha még nem történt volna vele elég rossz!

– Csak kiképzem.

– Van, ami már túl sok.

– Ugyan már! A fiú mandokarla. Egyedül is sikerült túlélnie. Van benne bátorság.

– Akár van, akár nincs, nyolc éves kora előtt nem vittem el a fiamat rendes kiképzésre.

Falin nem szerette, ha úgy beszélnek róla, mintha ő nem értené. A zsoldosok sátrai csak plasztoidlapok voltak vermek fölé húzva és fűvel, földdel, levelekkel álcázva. A tábor közepén ragu főtt bográcsban a ropogó tűz fölött. Munin itt tette le a fiút, azután megtisztította a kezét és az arcát egy nedves ronggyal, mielőtt szedett az ételből egy tálkába, és odanyújtotta neki.

– Otthon szerzünk neked valami páncélt – mondta. – Meg kell tanulnod páncélban élni és harcolni. Beskar’gam. Olyannak kell lennie, mintha a második bőröd lenne.

Falin az utolsó falatig kiürítette a tálat. Mindig éhes volt. A ragu hígra sikerült, inkább volt leves, de azok nélkül a finom, kövér gombócok nélkül, amelyekkel az anyja készítette a hasonló levesét. A fiú a halszagot sem szerette, de még így is luxusnak érezte az ételt ahhoz képest, amit egy évig a romvárosban élve össze tudott kapargatni magának.

– Nem akarok páncélt! – felelte.

– Hé, Kal! Páncélban mindenfélét megtehetsz majd, amit mások nem.

Munin mindig Kalnak nevezte. A férfi nyelven ez a szó valami késekkel és leszúrással kapcsolatos dolgot jelentett. Munin azért adta neki ezt a becenevet, mert amikor először találkoztak, a fiú megpróbálta leszúrni a háromélű tőrével. A mandalori valahogy szórakoztatónak találta a dolgot, és a támadás egyáltalán nem dühítette fel. Megetette és nem bántotta. Már hetek teltek el, mióta magával vitte a zsoldostáborba, és Falin egyre jobban érezte magát, még ha nem is volt boldog.

Néha Munin úgy becézte: Kal’ika. A zsoldosok elmondták, hogy ez kicsi pengét jelent, és Munin azért nevezi így, mert nagyon megkedvelte.

– Falin vagyok – mondta a fiú egyszer. – Falinnak hívnak. – Ám valahogy egyre inkább elfelejtette, hogy ki az a Falin. Az otthona és Kuvatváros egyre álomszerűbbé vált az emlékezetében, és mintha minden éber pillanatában egyre távolabb került volna tőle. A családja akkor költözött a Surcarisra, amikor az apja munkát kapott ott mérnökként a Kuat Hajógyárban. – Nem akarok másik nevet – tette még hozzá.

Munin együtt evett vele. Amikor nem kiabált, egészen kedves volt, de Falin tudta, hogy soha nem fogja átvenni Papa helyét.

- Az újrakezdés akár jó is lehet, Kal’ika – mondta a zsoldos.
- Nem változtathatod meg a múltat vagy másokat, de saját magadat megváltoztathatod, és ez megváltoztatja a jövődet is.

Ez a gondolat megérintette Falint, és ő többé nem tudott szabadulni tőle. Amikor úgy érezte, hogy nincs többé hatalma a sorsa felett, az a képzet tűnt a világon a lehető legjobbnak, hogy képes megállítani a rossz dolgokat. Nem akarta rosszul érezni magát. Azt akarta, hogy megváltozzanak a dolgok.

- De miért kell mindig futnom és cipekednem? – kérdezte.
- Bántasz vele.

- Azért, fiam, hogy megerősödj és bármit elbírj, amivel az életben találkozol. Azért, hogy többé ne kelljen félned senkitől. Katonát csinállok belőled.

Falinnak tetszett az ötlet, hogy katona lesz belőle. Volt egy kissé ködösen meghatározott, de azért hosszú listája arról, hogy kiket akar megölni, mert bántották a szüleit, és tudta, hogy ha katona lesz, akkor majd megteheti ezt. Ennek ellenére megkérdezte: – Miért?

- Mert a katonaság nemes mesterség. Erős vagy és okos. Nagyszerű katona lesz belőled. A mandaloriak mind katonák.

- Miért nem öltél meg? Mindenki mást megöltetek.

Munin elgondolkodva evett egy ideig, mielőtt válaszolt: – Mert neked nincsenek szüleid, nekem és az asszonyomnak pedig nincs fiunk, úgyhogy az tűnt a legjobbnak, ha azt tesszük, amit a mandaloriak ilyenkor tenni szoktak, és befogadunk, kiképezlek, katonává teszek, hogy valamikor te is apa lehess. Nem akarod?

Falin sokáig tűnődött a hallottakon. Nem igazán tudott válaszolni a kérdésre, de valahogy magányosabbnak érezte magát a zsoldosok táborában, mint amikor egyedül élt a romok között. Rájött, hogy azért érezte magát magányosnak, mert a mandaloriak mind összetartoztak. Olyan közel álltak egymáshoz, mint a családtagok. És nem ők ölték meg a szüleit. Csak benyomultak a városba egy évvel később, amikor a háború még mindig a közelben dühöngött. Falin még mindig dühös volt, és a zsoldosok

is alkalmasnak tűntek arra, hogy valakit célba vegyen haragjával, amíg megtalálja az igazi tetteseket.

– Azt mondtad, hogy lusta és ostoba vagyok – mondta végül a fiú.

– Csak azért mondtam ilyet és azért kiabáltam veled, hogy fel-dühítselek és megtaláld a határaidat – felelte Munin. Újratöltötte a fiú tálkáját. – Az erőt először itt kell megtalálnod – tette hozzá a halántékára mutatva. – Ha eléggé akarod, akkor bármire ráveheted a tested. Ezt nevezik kitartásnak. Amikor majd megtudod, hogy mire vagy képes és mi mindennel tudsz szembenézni, az nagyon jó érzés lesz. Úgy fogod érezni, hogy többé senki sem tud ártani neked. Ha a fejedben erős leszel, akkor minden tekintetben erős leszel.

Falin azt akarta, hogy így legyen. Tele hassal az élet ígérete-sebbnek tűnt, főleg, amíg nem gondolt az anyjára és az apjára, akik ott heverték a Surcarison bérelt otthonuk törött gerendái alatt.

Ezt a képet nem tudta kiverni a fejéből. Felállt, hogy kiöblítse az edényt egy vödör vízben, azután ismét leült a tűz mellé, és elővette az apja törét. A háromlapú penge élei úgy futottak össze a csúcsban, mint egy elnyújtott, háromoldalú piramis sarkai. Amíg az apja élt, Falin meg sem érinthette a fegyvert, de Papa halála után meg kellett tanulnia használni, mert már nem volt hova futnia és senki sem vigyázott rá. Jól tudta dobni a törét. Sokat gyakorolta. Bármit eltalált vele, akár a mozgó célpontokat is.

– Milyen katonának lenni? – kérdezte.

Munin vállat vont. – Gyakran csak unalmas. Néha ijesztő – felelte. – Sokat utazunk. Közben rátalálunk a legjobb barátokra. Élünk, és érezzük is, hogy élünk. És van, aki túl hamar meghal.

– Parancsokat kell majd teljesítenem?

– A parancsok tartanak életben.

Még nem is alkonyodott, de Falin alig bírta nyitva tartani a szemét. Fáradt tompaságba süppedt, és lassan eltávolodott a világtól. Próbált megmaradni az ébrenlét és az alvás határán, mert az utóbbi magával hozta az álmokat – de túl fáradt volt ahhoz, hogy ne aludjon el. Tudatában volt, hogy Munin felvette és elvitte a tűz mellől, de nem bírt felébredni, és az utolsó emléke az

volt, hogy meleg takaróba burkolózik az egyik sátorban, amelyet gépolaj, füst és szárított hal szaga lengett be.

Ezután ismét elkezdődött az az álom. Falin tudta, hogy álmodik, de ez nem segített. Belépett a surcarisi ház bejárati ajtaján, és minden fal összeomlott körülötte, csak az ajtó maradt állva, és nem ismerte fel, mire lépett rá, csak amikor lenézve megpillantotta az anyja kék ruhájának maradványait. Körülnézett, hogy megkeresse az apját.

Papa az ablak romjainál hevert, és a fiú tudta, hogy valami nincs rendben, mégis percekig tartott, mire rájött, hogy az apja fejének a nagy része hiányzott. Letérdelt, hogy kihúzza a törst a halott mellkasból, és egy pillanatra megmozdulni látta a testet.

Ezután mindig felébredt. A valóságban nem így történt – sokáig csak feküdt összegömbölyödve a tetemek mellett, mielőtt eszébe jutott, hogy el kell rejtőznie. Elvitte a törst, hogy megvédje magát. Az álomban minden sokkal gyorsabban és máshogy történt, minden sokkal rémisztőbbé vált. Összerándulva riadt fel, a szíve hevesen vert.

– Papa feje... – zokogta. – Papa feje megsérült...

Munin Skirata magához ölelte. – Nincs semmi baj – próbálta megnyugtatni. – Itt vagyok, fiam. Itt vagyok. Csak egy rossz álom volt.

– Nem akarok álmodni! Nem akarom látni Papa fejét!

Munin nem kiabált rá a sírás miatt. Csak megölelte és tartotta, amíg Falin abba nem hagyta. A fiú belekapaszzkodott és zokogott, amíg csak levegőt tudott venni. Csak ekkor vette észre, hogy a háromélű tör az övének függ egy új tokban, amelyet még sohasem látott.

– El fog múlni, Kal – mondta Munin. – Megígérem. Senki sem bánthat, amíg veled vagyok. Felnősz, erős leszel és boldog.

Falin úgy döntött, hogy nem baj, ha Kal lesz a neve, csak a rémálom múljon el. Úgy érezte, a két dolog valahogy kapcsolatban állt egymással: ha nem lesz többé Falin, akkor nem fogja látni a szülei holttestét. Munin Skirata annyira magabiztosnak, annyira erősnek tűnt, hogy a fiú elhitte, amit mondott; megváltozhat, ha igazán akarja, és bármit megtehet, ha igazán akarja.

– Ugye, nem vagyok nibral?

– Persze, hogy nem vagy, Kal – felelte Munin halkán. – Nem kellett volna ezt mondanom. Mandalori nyelven nincs arra szó, ami te vagy.

Falin – Kal – nem értette. Meglepetten nézett Munin szemébe.

– Hős – magyarázta a férfi. – Nincs szavunk a hősrre, de te egy kicsi hős vagy, Kal Skirata.

Kal Skirata. Falin tudta, hogy ettől a pillanattól kezdve Kal Skirata lesz. Újra álomba merült, és reggel felébredve – rémálomok nélkül – teljesen másnak látta a világot maga körül.

Második fejezet

*Ba'jur bal beskar'gam,
Ara'nov, aliit,
Mando'a bal Mand'alor –
An vencuyan mhi.*

*A tudás és a páncél,
Az önvédelem, és a törzsünk,
A nyelvünk és a vezetőnk –
Mind segít a túlélésben.*

Mandalori gyerekeknek tanított rigmus,
amely segít megtanulni a Resol'narét,
a mandalori kultúra hat alapelvét

Különleges Műveleti Csoport főparancsnokság, Arca-támaszpont, Coruscant, 736 nappal a geonosisi csata után – a háború kitörésének második évfordulóján

Scorch felemelte a fegyverét, és a céltávcsövön keresztül a két őrmestert nézte az alakulótéren.

A DC-17-es optikája jól érzékelhető fejlődést mutatott a legutóbbi változathoz képest. A célkereszt egy keskeny, képzeletbeli sávval Kal Skirata szeme alatt állapodott meg, illetve a másik oldalon a koponya alján lévő horpadáson; szó szerinti agyonlö-

vés, ideális az azonnali kiiktatáshoz. Még Kal'buir szája is belefért a képbe, ahogy Walon Vauhoz beszélt.

Kezd olyan érzésem lenni, mintha Keldabe belvárosában lennénk, gondolta Scorch. Nem mintha nem kedvelném a fickót, de...

Ha bárkit is az apjának tekinthetett, az Vau őrmester volt – aki mindig is Vau őrmester lesz számára, még ha le is szerelt egy ideje. Vau és Skirata elmélyülten beszélt, mindketten egyszerre mondtak valamit, közben merőn nézték az alakulótér vasbeton felszínét. Egyáltalán nem néztek egymásra, és valahogy az egész helyzet furcsának tűnt így, hajnalban.

– Mintha azt mondtad volna, hogy jól tudsz szájról olvasni – tett megjegyzést Sev. Fűszeres warradiót rágcsált a markából.

– Így is van, de amit mondanak, annak semmi értelme.

– Lehet, hogy mandaloriul beszélnek.

– Azt is jól olvasom szájról, mir'sheb...

– Az ember azt hinné, hogy van annyi eszük és felteszik a sisakot. Használhatnának magánsávot.

– Lehet, hogy nem is titkolóznak – vetette fel Scorch. Még a szoba másik felében is érezte a mogyoró fűszerének pikáns illatát. – Te figyelj! – szólt oda Sevnek. – Tudod, mi lesz, ha teletömöd a képed azzal az ízével? Gyomorrontást okoz és felpuffaszt. Nem foglak a vállamra venni, hogy megbüfiztesselek.

A másik kommandós hangosan böfögött. – Valld be, hogy hiányoznék, ha nem lennék melletted! – mondta.

– Inkább tedd magad hasznossá és nézd meg te is!

Sev hosszú, mély és morgó torokhangot hallatott, azután bedobta a markában maradt diószemeket és feltette a távcsövet a saját DC-jére. Mesterlövészként több időt töltött az optikába nézve, mint Scorch.

– Mintha idéznének valamit – mondta végül, azután a falhoz támasztotta a fegyverét és visszaült a priccsére, hogy ismét magához vegyen egy fél marék warradiót. – Ugyanazt mondják.

– Igen? És?

– Nem tudom. Nem sikerült leolvasnom a szájukról.

Amióta Scorch mindkettejüket ismerte, Vau és Skirata a taktikától kezdve a csapatok motiválásán keresztül a kantine falának színéig mindenben összevitatózkodott, néha még ökökre is mentek. Ám a háború valahogy enyhített az ellentéteiken. Még mindig nem kedvelték egymást, legalábbis amennyire Scorch meg tudta ítélni, de valami szoros és titkos kötelék összetartotta őket, mint bajtársakat.

Egyiküknek sem kellett volna ott lennie. Vau bankrablása – amiről nem volt szabad beszélni – valószínűleg milliókat hozott az őrmesternek, így már nem kellett a seregtől kapott fizetésére hagyatkoznia. Azonban mindketten küldetéstudattal bíró emberek voltak, és olyasvalami vezérelte őket az életben, amit Scorch képtelen volt megérteni.

Feltekerte a nagyítást, de ez sem segített. – Lehet, hogy ők maguk is unják a beszélgetést – mondta.

– Nevek – világosította fel Sev. – Neveket sorolnak.

Scorch mereven nézett bele ismét a távcsőbe. – Skirata milyen idős lehet? – kérdezte.

– Hatvan vagy hatvanegy. Nagyjából.

– Az klón években számolva mennyi?

– Jóval a halál után van.

Ez kijózanító gondolat volt, és Scorch azon csodálkozott, hogy még soha nem jutott eszébe. Sohasem aggódott amiatt, hogy egyszer ő is megöregedhet. Eszébe sem jutott, hogy túlélheti a háborút. A Delta-osztágban azt szokták mondani, hogy az a szeparatista még nem született meg, amelyik megölhetné őket – de valójában ez csak szájhősködés volt.

– Szerinted a vén barve megtalálja a csodagyógyszert? – kérdezte Scorch.

Sev feldobott egy szem diót a levegőbe és a szájával kapta el. – Mire? – kérdezte.

– Arra, hogy túl korán itt hagyjuk ezt a világot. Mindig erről beszél.

Sev ismét felmordult, mielőtt válaszolt: – Még most is állítom, hogy megölte Ko Sait és megszerezte a kutatási eredményeit. Pont ezért ölte meg. Hogy elhallgattassa. Úgyhogy igen,

fogadni mernék, hogy talál egy módot, és megállítja a gyorsított öregedést.

Scorch úgy sejtette, hogy Vaunak ugyanúgy köze volt a rene-gát kaminói klónozó halálához, mint Skiratának. Személy szerint ő a végsőkig hű maradt az őrmesteréhez, mert úgy vélte, hogy a Delta és egy maroknyi másik sértetlenül maradt osztag is Vaunak köszönhette a túlélését. Mert Vau túlélőket nevelt belőlük. – Ugye, ezt nem akarod elmondani Zeynek? – kérdezte Sevtől.

– Dehogy! Utálnám, ha miattam lennének álmatlan éjszakái.

– Ha Kal őrmester megszerezte a kutatási anyagokat, akkor miért nem kezdte el legyártani a gyógyszert? Már majdnem hat hónapja, hogy elhozta nektek annak a tudósnek a fejét.

– Ez úgy hangzott, mintha születésnap ajándék lett volna – mondta Sev. – Lehet, hogy nem működik minden részlet jól. Vagy csak még megfeji a Köztársaságot, amennyire lehet, mielőtt előáll a gyógyszerrel.

– Kal nem menne el a drága kis nullásai nélkül – mormolta Scorch, és hátrafordulva Sevre pillantott. Kérdőn felemelt szemöldököt látott. – Ugye, jól sejttem?

– Ha dezertálnának, te lelőnéd őket?

Scorch vállat vont és próbált nagyon közönyösnek látszani, de valójában nagyon nem tetszett neki az ötlet, hogy esetleg egy másik klónba kell sugárnyalábot küldenie. A nullás felderítők Skirata fogadott fiai voltak, és az őrmester még felnőttekként – természetes, veszélyes férfiaként – is a drága kis fiacskáiként tekintett rájuk. Ha bárki olyan ostoba volt, hogy ferde szemmel nézett rájuk, Skirata azonnal felkoncolta az illetőt.

Még velünk is megtenné.

– Nem lenne rá szükség – felelte Scorch. – Gondolom, te is hallottál már Palpatine halálosztagáról, amely készenlétben várja, hogy valaki meggondolja magát és önszántából kilépjen a se-regből.

– Ez kitérő válasz volt. Ha valaki megparancsolná, lelőnéd őket?

– Az attól függ.

- A parancs az parancs, nem?
- Attól függ, ki adja azt a parancsot.
- Minél tovább tart ez a háború, annál kevésbé érzem úgy, hogy a nullások a mi oldalunkon állnak.

Scorch értette, mire gondol a társa, de úgy vélte, hogy ez nem ilyen egyszerű. Nehezen képzelte el, hogy a nullások átállnának a szeparatistákhoz. Őrültek voltak és kiszámíthatatlanok, de még Skirata magánhadseregeként sem lehettek árulók.

– Gyerünk! – mondta, és a sisakját hátrahagyva elindult az ajtó felé. – Derítsük ki, hogy mit művelnek az öregek! Nem bírom a feszültséget.

Az alakulótér alacsony fallal körülvett, sík terület volt, szabályzat szerinti magasságra vágott – Scorch biztosra vette, hogy volt ilyen szabályzat – bokrokkal a szélén, és még nem sok díszszemlét látott. Az utóbbi időben többnyire üresen maradt, csak bólni jártak ide néhányan, ha adódott hozzá kedv és labda. A két veterán őrmester lehajtott fejjel állt a tér közepén, és láthatóan észre sem vették a közeledő kommandósokat.

Ez persze nem lehetett igaz. Sokszor tűnt úgy, hogy hátul is van szemük, és nem igazán volt olyan dolog körülöttük, amit ne vettek volna észre. Scorch-nak még nem sikerült rájönnie, hogy Tipocavárosban a kiképzők hogyan tudták rajta tartani a szemüket az egész századon. Fiatal klónként mindent tudó isteneknek látta őket, akiket nem lehetett elkerülni, becsapni vagy kijátszani – és még mindig nagyon közel álltak ahhoz, hogy a katonák így tekintsenek rájuk.

Amint közelebb értek, Scorch meghallotta az őrmesterek halk, mormoló hangját. Volt a szavakban egyfajta ritmus.

Valóban neveket soroltak fel.

Sev megtorpant, habozott közelebb lépni. Elkapta Scorch karját és odasúgta: – Nem hiszem, hogy meg kellene zavarnunk őket.

Skirata lassan odafordult, de az ajka még mindig mozgott. Azután Vau is felnézett rájuk.

– Csak nem csatlakoznátok, ad'ike? – kérdezte kedvesen, pedig senki sem tartotta kedves embernek. – Csak megemlékezünk az eltávozott testvéreinkről. Emlékeztek, milyen nap van ma?

Scorch úgy emlékezett rá, mintha belevésték volna az agyába. Hétszázharminchat nappal ezelőtt a Köztársasági Kommandó mind a tízezer tagját bevetésre küldték a Geonosisra a Nagy Hadsereg többi részével együtt. A hadműveletről nem kaptak előzetes értesítést, és a csapatszállító hajók nem hagytak időt arra sem, hogy elköszönjenek a kiképzőtisztektől. Csak a kihajózott létszám fele tért vissza.

Scorch ostobán érezte magát. Már tudta, hogy a két őrmester mit tesz és miért; az elesett klón kommandósok nevét sorolták fel. Mandalori szokás szerint naponta kellett volna így tisztelni az elesett szerettek és bajtársak előtt. Vajon Vau és Skirata is minden nap felsorolja a neveket?

– De, ugye, nem emlékszik minden névre, őrmester? – kérdezte Sev meglepetten.

– Mindenkire emlékszünk, akit mi képeztünk ki – felelte Skirata halkan, de Scorch észrevette, hogy újra meg újra lepillant a kezében tartott adatolvasóra. Ötezer katona – plusz a geonosisi csata után elesettek – nevét megjegyezni még Skirata elkötelezettségével is túl nagy falat lett volna. – A többiek esetében szükség van az emlékeztetőre – magyarázta az őrmester.

Scorch már a felét sem tudta volna megnevezni a tipocai kiképzőközpontban megismert osztagoknak, a tagokat pedig ne is említsük. Szégyellte és árulónak érezte magát. Vau biccentett neki, és az övében lévő adatolvasóra mutatva jelezte, hogy adatokat küldött át. Scorch megnézte a saját számítógépét, és megtalálta rajta a névsort. Az épp recitált nevek sorban felvillantak, és a két kommandós csatlakozott a szertartáshoz.

Sokan hasonló becenevet kaptak, amelyek a kódszámaikon alapultak, így számos Fi, Niner és Forr volt a listán – Scorch beleborzongott, amikor másodszor és harmadszor is elébük került a Sev név.

Valószínűleg Sevnek sem tett jót a dolog. Scorch rápillantott, de társa ugyanolyan rendíthetetlennek mutatta magát, mint mindig, tekintete az adatolvasóra szegeződött.

– Baris, Red, Kef...

– ...Vin, Taler, Jay...

– ...Tam, Lio...

A felsorolás hosszan folytatódott. Néhány perc alatt sikerült teljesen egymásra hangolódniuk, és a közös felolvasás különös, hipnotikus hatást gyakorolt Scorch-ra; a kántálásra emlékeztető ritmus szinte transzba ejtette. Tudta, hogy ez csak az ismétlődő hanglejtések hatása, mégis nyugtalanította. Nem szerette a rejtélyes dolgokat.

Halk, páncélszimas lépteket hallott maga mögött, de nem merte megtörni a varázst azzal, hogy odanéz. Más kommandósok is csatlakoztak a rituáléhoz. Alig néhány osztag tartózkodott a támaszponton, de mind kijöttek, hogy tisztelegjenek az elesetteknek.

Milyen sok név!

Jövő ilyenkor az én nevem is rajta lesz a listán?

Fi rajta volt; Fi, KK-8015, az Omega-osztag mesterlövésze. Skirata még csak nem is pislogott, amikor kimondta a nevet, ahogy Vau sem, pedig felröppentek olyan szóbeszéddek, hogy Fi talán mégsem halt meg. Furcsa volt kimondani a folyton szájaló kis di'kut nevét. Scorch büntudatot érzett, mert próbált nem törődni a személyes veszteséggel. Meglátta, amint Sev hosszan oldalra pillant, de nem akarta megtörni a koncentrációját, és nem nézte meg, hogy ki terelte el a társa figyelmét.

Az elesettek nevének elszavalása több mint egy órát vett igénybe. Miután az utolsó nevet is felolvasták, Skirata és Vau lehajtott fejjel, mozdulatlanul álltak még egy percig. Scorch úgy érezte, mintha hirtelen felriadt volna, ahogy váratlanul tudatára ébredt a környező zajoknak és fénynek. Mintha egy sötét szobából lépett volna ki. Azt várta, hogy a ceremónia valamilyen emlékezetes módon ér véget – ámde tipikusan mandalori stílusban egyszerűen csak véget ért, mert mindent elmondtak, amit el kellett mondani.

Skirata felnézett. Közel száz kommandós gyűlt körük a gyakorlótéren, volt, aki sisakban, mások sisak nélkül jöttek, de mindenki egyéni festésű páncélt viselt, és a számtalan szín vidám hatása egyáltalán nem illett az esemény komorságához. Ugyanakkor, ez is teljes mértékben mandalori dolog volt. Az élet ment tovább, és azért kapták az életüket, hogy teljesen megéljék azt, aminek szerves része volt, hogy megemlékeztek az elveszített barátokról és családtagokról. Aay’han. Ez a szó jelentette azt a sajátos mandalori érzelmet, amely az elégedettség és a bánat keverékeként szállta meg a harcost, amikor a szerettei körében keserű érzést keltve felidéződött benne a halottai emléke. Soha sem veszítették el igazán a halottaikat. Skirata régebben vett egy DeepWater-osztályú teherhajót, és elnevezte Aay’hannak, ami sokat elárult az őrmesterről.

– Mire vártok még, ad’ike? – kérdezte Kal. Mindig így becézte, a kicsi fiainak nevezte őket. Scorch-ban felmerült a gondolat, hogy talán formálisan is örökbe fogadta az általa kiképzett osztagokat. Mindenesetre, nem lett volna meglepő. – Legyetek óvatosak, nehogy jövőre a ti neveteket is be kelljen írni a listába! Nem örülnék neki.

– Maga szerint jövőre is összejövünk itt, őrmester? – kérdezte egy kommandós, akit Scorch nem ismert, de ez nem számított különösnek; a deltások mindig is elzárkóztak a többiektől. A fickó tengerkék és arany színű sávokkal díszítette a páncélját. – Szeretek előre tervezni – magyarázta. – Ki tudja, talán még valamilyen társas elfoglaltságom is lesz...

Skirata csak lassan válaszolt: – Ti is tudjátok, milyen volt eddig a háború. Akár tíz év múlva is itt lehetünk.

– Addigra már az unokája is felveheti a páncélt, őrmester.

Halk nevetgélés jött a kommandósok közül, és Skirata szomorúan elmosolyodott. Scorch azt hitte, az egyik biológiai fia által rátestált kisgyerek említése boldogabbá teszi, főleg, hogy boldogult a kölyökért. Ám valami mintha kilopta volna a nagyszülőség büszke fényét az őrmester tekintetéből.

– Csak azt kívánom – mondta Skirata –, hogy mind lássátok őt felnőni.